

Undertegnede Jensen skal henlede Opmærksomheden paa et Punkt, som formentlig burde komme i Betragtning ved Udlæg af Hovedparcellen. Foruden den foran omtalte Egenkab ved nogle Jordetendomme, navnlig i Hylland, at de indeholde et i Forhold til deres Hartkorn meget betydeligt Areal, have mange Eendomme en anden Egenkab, som i en ikke ringere Grad gjør deres Udstykning ønskelig, idet de nemlig ved Udstykningsen ere udlagte i en Mængde vidt adspredte Lødder. Skal Udstykning kunne hvide paa denne for Jordernes Drift saare uheldige Omstændighed, vil det i mange Tilfælde være nødvendigt at indskrænke Fordringerne til Hovedparcellens Størrelse, og at tillade en saa vidtgaaende Udstykning, som maatte være nødvendig for at undgaae Parceller, der bestaaer af Lødder, hvis indbyrdes Beliggenhed i betydelig Grad besværliggjør Driften. Jeg skal derfor foreslaae en i saa Henseende nødvendig Bestemmelse optaget i Lovforslaget.

Med Hensyn til Bi-Parcellerne anseer jeg det for overordentligt ønskeligt, at der gives saa stor Frihed i Henseende til deres Størrelse og Anvendelse som muligt, og jeg har ikke i de Indsigelser, som til forskjellige Tider ere fremkomne imod Frihed i denne Retning, kunnet see nogen holdbar Grund. Af Motiverne til Forordningen af 3die December 1819 vil det saaledes sees, at den i Forordningens § 4 indeholdte Bestemmelse, at ingen Parcel maa udlægges mindre end $1\frac{1}{2}$ Tde. Land boniteret Jord til Taxten 24, er støttet paa følgende tre Antagelser om mindre Parceller: 1) de forringe Jordens Kraft til at ernære Besidderne, 2) de kunne lettigen give Anledning til Forvirring i Matriculen og 3) lettigen forarsage en uforholdsmæssig Fordeling af de offentlige Byrder. Det første af disse Punkter behøver neppe nogen Gjendrivelse i vor Tid, hvor Alle ere enige om, at Udstykning i smaa Parceller i det Hele taget forhøier Jordens Værdi. At Matriculens Tilstand i 1819 muligens var af den besynderlige Beskaffenhed, at smaa Parceller skulde kunne foranledige Forvirring i den, skal jeg paa ingen Maade tillade mig at betvivle, men indskrænke mig til at udtale den Forvisning, at

denne Tilstand er forlængst forbi. Det er vel i en vis Forstand sandt, at meget smaa Parceller lettigen kunne foranledige en uforholdsmæssig Fordeling af de offentlige Byrder, men da det Hartkorn, som ved en Udstykning maatte blive paalignet en Parcel formeget, aldrig vil kunne udgjøre $\frac{1}{4}$ Album, saa synes de Ulemper, som kunne følge af en uforholdsmæssig Fordeling af Byrderne, at være saa lidet trykkende for den Vedkommende, at de maae ansees som forsvindende ved Siden af de Goder, han opnaaer ved at kunne komme i Besiddelse af et efter hans Evne og Behov afsættet Stykke Jord. Om Hartkornet paa en lille Parcel maatte til Hartkornet paa en anden komme til at staae i et Forhold, der er betydeligt forskjelligt fra Forholdet mellem deres boniterede Arealer, er aabenbart en ganske ligegyldig Omstændighed. Der kan ikke være den mindste Fare for Sikkerheden af de offentlige Afgifter af smaa Parceller, da disse i Almindelighed i og for sig ville have en forholdsvis meget betydelig Værdi, og derhos som oftest ville faae forøget Værdi ved at blive bebyggede.

Det maa derfor erkjendes, at de Forudsætninger, hvorpaa det i Forordningen af 3die December 1819 fastsatte Minimum for mindre Parceller er bygget, under de nuværende Forhold ere aldeles uholdbare. Disse Forudsætninger synes kun at kunne forklares ved den Stræf for Udstykning, som gaaer igjennem den hele Forordning, og som paa en meget sjenlysig Maade giver sig tilkjende paa et andet Sted i Motiverne, hvor det nemlig hedder om Udstykning i Almindelighed, at den „har bidraget til at indføre nyt Fællesskab og at gjøre Jordernes Indhegning vanskelig“. Det var aabenbart ikke ved Forbud mod nyttig Udstykning at man burde søge at afværge disse Misligheder, men kun ved at overholde den tidligere Lovgivnings bestemte Forbud mod Indførelse af nyt Fællesskab, og ved — hvis saadant iøvrigt gjordes nødvendigt — at forbedre de gjældende Bestemmelser om Hegn og Fred.

Det Forslag om Sammenlægning, som et Fleertal i Udvalget har fremsat, har jeg ikke kunnet tiltræde, fordi det mangler saadanne Bestemmelser, som kunne sikke imod, at den Tilstand, hvori Fæstevæsenet for Tiden befinder